

H. C. Andersen - Eventyr 024: Kjærestefolkene. (1844) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.	H.C. Andersen - Eventyr 024: Kærestefolkene (Toppen og Bolden) (1844) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.
Toppen og Bolden laae i Skuffe sammen mellem andet Legetøi, og saa sagde Toppen til Bolden: "Skulle vi ikke være Kjærestefolk, siden vi dog ligge i Skuffe sammen"; men Bolden, der var syet af Saffian, og bildte sig ligesaa meget ind, som en fiin Frøken, vilde ikke svare paa saadant noget. Næste Dag kom den lille Dreng, der eiede Legetøiet, han malede Toppen over med Rødt og Gult, og slog et Messing-Søm midt i den; det saae just prægtigt ud, naar Toppen svingede rundt. "See paa mig!" sagde den til Bolden. "Hvad siger De nu? skulde vi saa ikke være Kjærestefolk, vi passe saa godt sammen, De springer og jeg dandser! lykkeligere end vi to kunde Ingen blive!" "Saa, troer De det!" sagde Bolden, "De veed nok ikke, at min Fader og Moder have været Saffians-Tøfler, og at jeg har en Prop i Livet!" "Ja, men jeg er af Mahognitræ!" sagde Toppen, "og Byfogden har selv dreiet mig, han har sin egen Dreierbænk, og det var ham en stor Fornøjelse!" "Ja, kan jeg stole paa det!" sagde Bolden. "Gid jeg aldrig faae Pidsk om jeg lyver!" svarede Toppen. "De taler meget godt for dem!" sagde Bolden, "men jeg kan dog ikke, jeg er saa godt som halv forlovet med en Svale! hver Gang jeg gaaer til	Toppen og bolden lå i skuffe sammen med andet legetøj, og så sagde toppen til bolden: "Skulle vi ikke være kærester, når vi nu ligger i skuffe sammen?" Men bolden - der var syet af fint safian-skind og bildte sig ligeså meget ind, som en fin frøken - ville ikke svare på sådant noget. - - Næste dag kom den lille dreng, der ejede legetøjet. Han malede snurretoppen over med rødt og gult, og slog et messing-søm midt i den; det så flot ud, når toppen drejede rundt. - "Se på mig!" sagde den til bolden. "Hvad siger De nu? Skulle vi så ikke være kærester, vi passer så godt sammen, De springer og jeg danser! Lykkeligere end vi to kunne ingen vel blive!" "Såh, tror De det!" sagde bolden, "De ved nok ikke, at min fader og moder har været safian-skindtøfler, og at jeg har en prop i livet!" "Ja, men jeg er af mahognitræ!" sagde toppen, "og byfogeden har selv drejet mig, han har sin egen drejbænk, og det var ham en stor fornøjelse!" "Ja, kan jeg stole på det?" sagde bolden. "Gid jeg aldrig bliver drejet rundt, hvis jeg lyver!" svarede toppen. "De taler meget godt for Dem!" sagde bolden, "– men jeg kan dog ikke, for jeg er så godt som halvt forlovet med en svale! Hver gang jeg går til vejrs, stikker den hovedet ud af reden og

Veirs, stikker den Hovedet ud af Reden og siger: "vil De?" og nu har jeg indvortes sagt ja, og det er saa godt som en halv Forlovelse! men jeg lover Dem, jeg skal aldrig glemme Dem!"

"Ja, det skal stort hjælpe!" sagde Toppen, og saa talte de ikke til hinanden.

Næste Dag blev Bolden taget frem; Toppen saae, hvor den foer høit op i Luften, ligesom en Fugl, man kunde tilsidst slet ikke øine den; hver Gang kom den tilbage igjen, men gjorde altid et høit Spring, naar den rørte Jorden; og det kom enten af Længsel, eller fordi den havde en Prop i Livet. Den niende Gang blev Bolden borte og kom ikke mere igjen; og Drengen søgte og søgte, men borte var den.

"Jeg veed nok, hvor den er!" sukkede Toppen, "den er i Svalereden og er gift med Svalen!"

-

Jo mere Toppen tænkte derpaa, desmere indtaget blev han i Bolden; just fordi han ikke kunde faae hende, derfor tog Kjærligheden til; at hun havde taget en Anden, det var det aparte ved det; og Toppen dandsede rundt og snurrede, men altid tænkte den paa Bolden, der i Tankerne blev kjønnere og kjønnere. Saaledes gik mange Aar - og saa var det en gammel Kjærlighed.

-

Og Toppen var ikke ung mere - -! men saa blev den en Dag heel og holden forgyldt; aldrig havde den seet saa deilig ud; den var nu en Guldtop og sprang, saa det snurrede efter. Jo, det var noget! men med et sprang den for høit og, - borte var den!

Man søgte og søgte, selv nede i Kjælderen, den var dog ikke at finde.

- - Hvor var den?

Den var sprunget i Skarnfjerdings, hvor der laae alle Slags, Kaalstokke, Feieskarn og Gruus, der var faldet ned fra Tagrenden.

"Nu ligger jeg rigtignok godt! her kan snart Forgyldningen gaae af mig! og hvad det er for nogle Prakkere jeg er kommet imellem!" og saa skjævede den til en lang Kaalstok, der var pillet altfor nær, og til en underlig rund Ting, der saae ud som et gammelt Æble; - men det var intet Æble, det var en gammel Bold, der i mange Aar havde ligget oppe i Tagrenden, og som Vandet havde sivet igjennem.

siger: "Vil De?" Og nu har jeg sådan for mig selv sagt ja, og det er så godt som en halv forlovelse! Men jeg lover Dem, jeg skal aldrig glemme Dem!"

"Ja, men det hjælper jo ikke noget!" sagde toppen, og så talte de ikke til hinanden.

Næste dag blev bolden taget frem. Toppen så, hvordan den fløj højt op i luften, ligesom en fugl. Man kunne til sidst slet ikke få øje på den. Hver gang kom den tilbage igen, men lavede altid et højt spring, når den ramte jorden. Og det skete enten af længsel, eller måske fordi den havde en lille prop i livet. Den niende gang blev bolden borte og kom ikke mere igen. Drengen søgte og søgte, men borte var den.

"Jeg ved godt, hvor den er!" sukkede toppen, "den er i svalereden og er blevet gift med svalen!"

Jo mere toppen tænkte på det, des mere indtaget blev han i bolden. Netop fordi han ikke kunne få hende, voksede hans kærlighed. At hun havde taget en anden, det var det specielle ved det hele. Og toppen dansede rundt og snurrede, men altid tænkte den på bolden, der i tankerne blev kønnere og kønnere.

Således gik der mange år - - og så var det efterhånden en gammel kærlighed.

Og toppen var ikke ung mere - -! Men så blev den en dag forgyldt over det hele. Aldrig havde den set så dejlig ud, den var nu en guldtop og sprang, så det snurrede efter. Jo, det var noget! Men med et sprang den for højt og... borte var den!

Man søgte og søgte, selv nede i kælderen, men den var ikke til at finde.

- - Hvor var den?

Den var sprunget ned i skraldespanden, hvor der lå alle slags ting: kålstokke, støv og grus, der var faldet ned fra tagrenden.

"Nu sidder jeg rigtignok kønt i det! Her kan forgyldningen hurtig gå af mig! Og hvad er det for prakkere og pøbel jeg er kommet i selskab med?" Og så skævede den til en lang kålstok, der så altfor afpillet ud, og til en underlig rund ting, der så ud som et gammelt æble. Men det var ikke et æble, det var en gammel bold, der i mange år havde ligget oppe i tagrenden, og som vandet havde sivet igennem.

"Gud skee Lov, der dog kommer een af Ens Lige, som man kan tale med!" sagde Bolden og betragtede den forgyldte Top. "Jeg er egentlig af Saffian, syet af Jomfru-Hænder, og har en Prop i Livet, men det skulde Ingen see paa mig! jeg var lige ved at holde Bryllup med en Svale, men saa faldt jeg i Tagrenden, og der har jeg ligget i fem Aar og sivet! Det er en lang Tid, kan De troe, for en Jomfru!" Men Toppen sagde ikke noget, han tænkte paa sin gamle Kjæreste, og jo mere han hørte, desto klarere blev det ham, at det var hende. Da kom Tjenestepigen og vilde vende Fjerdingen: "heisa, der er Guldtoppen!" sagde hun. Og Toppen kom igjen i Stuen til stor Agt og Ære, men Bolden hørte man intet om, og Toppen snakkede aldrig meer om sin gamle Kjærlighed; den gaaer over, naar Kjæresten har ligget fem Aar i en Vandrende og sivet, ja man kjender hende aldrig igjen, naar man møder hende i Skarnfjerdingen."	"Gudskelov, at der dog kommer en ligesindet, som man kan tale fornuftigt med!" sagde bolden og betragtede den forgyldte top. "Jeg er egentlig af safian-skind, syet af jomfruhænder, og har en prop i livet, men det skulle ingen kunne se på mig! Jeg var lige ved at holde bryllup med en svale, men så faldt jeg i tagrenden, og der har jeg ligget i fem år og sivet! Det er en lang tid, for en jomfru som mig, kan De tro!" Men toppen sagde ikke noget. Han tænkte på sin gamle kæreste, og jo mere han hørte, desto klarere blev det for ham, at det var hende. Da kom tjenestepigen og ville tømme skraldespanden: "Hejsa, der er guldtoppen!" sagde hun. Og toppen kom igen ind i stuen til stor agt og ære, men bolden hørte man intet om, og toppen snakkede aldrig mere om sin gamle kærlighed: den går over, når kæresten har ligget fem år i en tagrende og sivet, ja man genkender hende næsten ikke, når man møder hende i skraldespanden."
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte 'digitale fejl' i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©